

(šesté dějství)

Na scénu, se svým obávaným notesem, vstupuje Ďábel. Přichází rovnou k ležícímu Kamilovi. Jen malou chvíli po něm přicházejí všichni duchové a obstupují je do půlkruhu.

Ďábel: „Pan Záluba. Už můžete vstát.“

Kamil (zůstává ležet): „Ne, díky. Mně je tady dobře.“

Ďábel: „Byla to zábavná kratochvíle. Skutečně velmi vkusné. Ale jestli dovolíte, opravdu už musíme vyplnit ty formuláře.“

Kamil (vstává do polosedu): „Tak počkat. Teď přece musí proběhnout soud, ne? A v něm se ukáže, co všechno jsem za tu poslední hodinu dokázal a jaký osud si eó ipsó zasloužím.“

Ďábel: „Vskutku, pane Zálubo? A co že jste to vlastně za poslední hodinu dokázal?“

Kamil (zeširoka): „Nó-ó... Tak především...“ *napočítá na prstech jedna* „A taky jsem...“ *napočítá dvě* „Ale hlavně...“

Ďábel: „Ano, asi tak. Vaše trvalé bydliště? Zaživa, myslím.“

Kamil (skáče na nohy): „Ne tak zhurta. Slyšel jsi, co jsem ti říkal? Zaživa, myslím? Nemůžeš mě jen tak zatratit!“

Ďábel na něj upře a-co-z-toho pohled, ten, jenž se nejlépe vrhá přes horní obroučky brýlí, pod níž Kamil poněkud znejistí.

Kamil (zkouší to): „Já se snažil. Snažil jsem se. Totiž... já...“

Ďábel jej provrtává pohledem.

Kamil (velmi nejistý): „Nikdy jsem nikomu...“

Ďábel začne lehce a téměř soucitně kroutit hlavou.

Kamil (připojuje nervózní gestikulaci): „Ono... víš... nemůžeš...“ *Kamil svěsí ramena, vzdává se* „Ach jo.“

Ďábel (zhluboka se nadechne): „... zaměstnání?“

Kamil (zoufale): „Ale no tak, už jsem svoji lekci dostal! Všechno jsem to pochopil, jsem teď úplně jiný člověk! No fakt, pusť mě do nebe, dám ti pade.“

Ďábel (s krajním opovržením): „Přestaňte fňukat.“

Kamil: „Já to myslím vážně! Všechno mi to vysvětlili! Dobro, zlo, všechno chápu, aleluja!“ *k duchům* „Že jo? Tak řekněte něco! Co? Naturále?“

Všichni duchové, jeden po druhém, jak kolem nich Kamil prochází, uhýbají pohledem, nervózně přešlapují, vytáčejí se, vrhají křečovitě úsměvy.

Đábel: „Nemají co říct, pane Zálubo. Nikdy neměli. Jsou to jen stíny toho, co si lidé myslí, že vědí o dobru. Manifestace všech vašich samolibých výmluv a ukřivděných ospravedlnění. Jak jste si vůbec mohl myslet, že vás spasí? Zmizte, malí duchové, apage!“ *rozhání duchy* „Vraťte se zpátky do knih a lidských snů. Už tu nemáte co pohledávat, kšá.“

Před Kamila předstoupí první Reál. Triumfálně mu pod nos jako trumfové eso strčí Velkého Šizuňka a vítězoslavně odkráčí pryč. Další přichází Pragmál, který Kamilovi divoce zatřepe pravicí.

Pragmál: „Ale užili jsme si to, co, pane?“

Pragmál odchází, přicházejí Reláty.

Bílá Reláta: „Rády jsme tě poznaly, Kamile.“

Černá Reláta: „Zas tak rády ne.“

Reláty odcupitají, přichází Naturál. Vtiskne Kamilovi vášnivý polibek, přičemž jej zakloní nazad. Pak jej pouští, Kamil upadne, Naturál odchází.

Đábel: „Teď už se nemáte za co schovat.“

Kamil: „Takže to všechno bylo marné.“

Đábel: „Všechno beze zbytku. Povězte, pane Zálubo, budete nyní hodný chlapec a vyplníte mi ten dotazník?“

Kamil (vstává, rezignovaně): „Budu. Tak ať to máme za sebou.“

Na scénu vtrhávají filosofové.

Jeden z filosofů: „To nesouhlasí!“

Jeden z filosofů: „Všechno špatně!“

Jeden z filosofů: „Zde je opomíjeno množství relevantních faktorů!“

Jeden z filosofů: „Pane Satan, takhle by to prostě nešlo.“

Đábel (ztrácí sebeovládání): „U všech červů! Už jsou tady zase!“

Filosofové zaujmou pozici v kompaktní hromadě, Kamil horlivě přikyvuje všemu, co říkají.

Jeden z filosofů: „Bedlivě jsme pozorovali jednání zde Záluby Kamila a dospěli jsme k názoru, že zcela vyčerpal potenciál všech etických te-órií, které mu byly předloženy.“

Jeden z filosofů: „Po jejich náležitém přehodnocení rozumně dospěl k závěru, že žádná z nich není bez výhrad neproblematická.“

Jeden z filosofů: „Kteréžto problémy identifikoval a uzpůsobil jim své jednání.“

Jeden z filosofů: „... když dané te-orie odmítnul jako nevyhovující.“

Jeden z filosofů: „Veškeré domnělé mravní excesy za poslední hodinu tudíž nebyly ve vztahu k řečenému Kamilovi jeho zlým záměrem, ale nešťastnou externalitou, za niž nenese zodpovědnost.“

Ďábel: „Dost už těch planých tlachů! Kdo si myslíte, že jste, abyste mi mluvili do řemesla!“

Všichni filosofové (suverénně): „Filosofové!“

Ďábel: „Co vám dává právo? Promiňte, kohože to tady vlastně Hospodin srazil z nebes, aby trýznil duše zatracených? Vás? Nemyslím si!“

Jeden z filosofů: „Právo? Naše právo je komentovat dění ve světě a všech jeho metafyzických rovinách!“

Jeden z filosofů: „Především v jeho metafyzických rovinách!“

Jeden z filosofů: „A to právo nezávisí na tom, co jsme, kdo jsme a už vůbec ne kde jsme!“

Jeden z filosofů: „My říkáme, že zde takzvaný Kamil Záluba nenašel správnou cestu, protože neměl dostatek alternativ!“

Jeden z filosofů: „A když to říkáme my, tak máme možná pravdu! A v tom možná je víc síly, než v celém peklu dohromady!“

Ďábel: „Ani na to nemyslete! Tahle fraška je u konce!“

Jeden z filosofů: „Nic není u konce! Žádáme další hodinu!“

Jeden z filosofů: „Žádáme moc, moc a moc dalších duchů etických te-orií!“

Jeden z filosofů (výčtem): „Emotivismu, kognitivismu, preskriptivismu, intuicionismu...“

Jeden z filosofů: „Nechť započne invocace!“

Kamil se nadšeně posmívá Ďáblovi.

Ďábel (již úplně vypadl z role, nepřičetně): „Dost! Nechte toho! Tohle já nebudu trpět! Já jsem světloňoš, jitřní kníže výhni pekelných, svrchovaný vládce temnoty a já potřebuju mít oštemplované formuláře! Formuláře!“ *řve na Kamila* „Jméno, bydliště, zaměstnání?!“

Kamil (v úleku, jedním dechem): „Kamil Záluba, Střelice u Brna, povoláním filosof!“

Ticho

Ďábel (ujišťuje se): „Co jste to říkal?“

Kamil: „Kamil Záluba? Střelice u Brna?“

Ďábel: „Dál?“

Kamil (úzkostlivě): „Povoláním filosof?“

Všichni filosofové sebou trhnou, Ďábel se samolibě usměje. Ostentativně sklopne svůj zápisník a zahodí jej za sebe, protože na něm už nezáleží.

Ďábel (spokojeně): „No tak to je ovšem úplně jiný protokol.“

Kamil (pochopil): „Tohle nemůže být dobrý...“

Ďábel (vítězoslavně): „Dostal jsem tě, Zálubo! Myslel sis, že mi uteče někdo tvojí krve? Všichni vědí, že je jen jedno místo, kam patří filosof!“

Filosofové pomalu obstupují Kamila.

Jeden z filosofů: „Pane kolego...“

Jeden z filosofů: „Ale proč jste to neřekl hned?“

Jeden z filosofů: „Vítejte mezi námi!“

Kamil: „Takže já jdu vážně do pekla.“

Ďábel (zlomyslně): „Jejda.“

Kamil (zoufale): „A... ale... co bude mým trestem?“

Ďábel: „Oni.“

Kamil: „Co? Ne! Néééééé! Pro lásku boží, néééééé!“

Filosofové chytí Kamila a křičícího kopajícího jej odvedou z jeviště. Ďábel ze za nimi spokojeně ohlíží, poté vytáhne nový formulář, novou propisku a spokojeně si udělá poslední poznámku. Zaklapne notes.

Ďábel (spokojeně): „Tak. Dobrá věc se podařila.“

Ďábel odchází z jeviště, z druhé strany přichází Asklepius. Nejistě se rozhlíží kolem sebe.

Asklepius (s nadějí): „Jsou tohle Elysejská pole?“

Na scénu vtrhne Kohout se sekerou v ruce.

Kohout (krvechtivě): „Hádej znovu!“

Asklepius v panice utíká pryč. Kohout dá divákům na srozuměnou, že hra je u konce.